

O ŠKODLJIVOSTI IN VARSTVU PRED SEVANJEM DALJNOVODA

Daljnovodi za prenos električne energije z napetostjo 400 kilovoltov so med najmočnejšimi napravami te vrste. Tak daljnovod lahko prepoznamo že na prvi pogled po žicah, ki so napeljane med stebri. Pri šibkejših daljnovodih je napeljanih med stebri po več žic, vendar je vsaka žica samostojna, 400 kilovoltni daljnovod pa ima med stebri napeljane žice v dvojicah, po dve skupaj, kot kažeta fotografiji na sliki 1.

slika 1: 400-kilovoltni daljnovod

Nekaj takih daljnovodov je speljanih tudi čez Slovenijo. Eden od njih je bil zgrajen leta 1981 in prihaja iz Italije, poteka mimo Divače, čez Kras, mimo Postojne, Unca, Iga in naprej.

V slovenskem javnem podjetju ELES se pripravljajo na graditev treh pomembnih daljnovodnih povezav, Krško-Beričevo, Cirkovce-madžarska meja in Okroglo-italijanska meja. Trenutno že potekajo pogovori z italijanskim operaterjem električnega omrežja GRTN o gradnji novega 400 kilovoltnega daljnovoda, ki bo speljan med Okroglim in Vidmom. Trasa novega daljnovoda še ni natančno določena, predvidoma pa bo vstopil v Slovenijo pri vasi Srednje v Brdih od koder bo šel

čez hribe na Tolminskem in Škofjeloškem, proti Kamniku.

Seveda se znova sliši »stara pesem«. **Dne 4.11.2005 je zastopnik ELES-a na lokalnem radiu Alpski val, razlagal, da so takšni daljnovodi neškodljivi** in da je slovenska zakonodaja o sevanjih desetkrat strožja od italijanske.

Ker bi rad spoznal to desetkrat strožjo zakonodajo sem se pozanimal pri uradni osebi na Elektro Primorska v Tolminu, koliko blizu daljnovoda z napetostjo 400 kilovoltov lahko zgradim stanovanjsko hišo. Pojasnili so mi, da to področje urejajo predpisi, ki so bili izdani v Uradnem listu SFRJ, št. 65 dne 4. novembra 1988. Ker slovenska država na tem področju še ni sprejela nove zakonodaje, še vedno velja tehnični pravilnik iz prejšnje države. **Po tem pravilniku je najmanjša varnostna oddaljenost za graditev hiše 5 m od žic 400 kilovoltnega daljnovoda** (to ni tiskarski škrat, prav ste prebrali, 5 m). Če je naša zakonodaja res desetkrat strožja od italijanske, potem naj bi italijanski predpisi dovoljevali oddaljenost 0,5 m od žic za graditev hiše, verjemi kdor more.

Celo ELES-u se je zdela razdalja 5 metrov nekoliko premajhna, zato so izdelali interni pravilnik, v katerem je določena varnostna razdalja v širini trase 50 metrov okrog stebrov daljnovoda, ki jo potrebujejo zaradi nemotenih vzdrževalnih del.

IZMERJENE VARNOSTNE RAZDALJE OKROG 400 - kilovoltnega DALJNOVODA Z RADIESTEZIJSKO METODO

Na že omenjenem 400-kilovoltnem daljnovodu, ki je speljan čez Kras so bile opravljene primerjalne radiestezijske meritve. Pri radiestezijskih meritvah se ugotavljajo motnje, ki jih povzročajo elektromagnetna sevanja v biopolju okolice. Izmeri se, koliko je elektromagnetno sevanje resnično škodljivo za ljudi, tudi za tiste, ki trdijo, da sevanja daljnovodov niso škodljiva.

Elektromagnetna sevanja nimajo stalnega motečega vpliva na biopolje okolice. Jakost motnje v biopolju niha približno za faktor 2 od srednje vrednosti. Omenjena nihanja so ciklična, v enem dnevu se zvrsti več ciklusov, vendar so ekstremi višji, če se merijo v enem mesecu, zato so v diagramu 1 prikazane najnižje in najvišje vrednosti nihanj glede na oddaljenost od žic. Vse to pa velja le za 400-kilovoltni daljnovod. Pri šibkejših daljnovodih so motnje v biopolju okolice precej manjše.

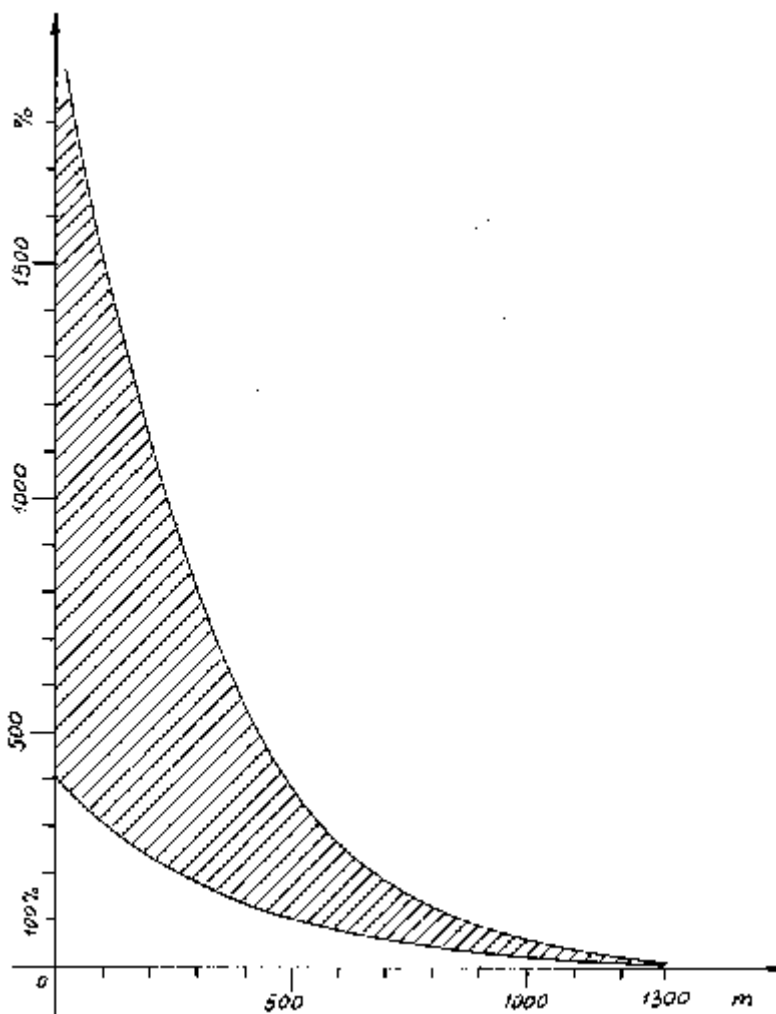

Diagram 1: Šrafirano območje prikazuje jakost motnje v biopolju v odstotkih, glede na oddaljenost od žic, v metrih, pri 400-kilovoltnem daljnovodu.

Škodljivosti elektrosnoga na zdravje ljudi ne moremo meriti z elektronsko napravo za merjenje elektromagnetnega sevanja, saj človek ni elektronska naprava, pri kateri je pomembna jakost signala, je bitje, ki je sestavljeno iz žive snovi, živost pa daje življenjska energija v njegovem biopolju, ki ga imenujemo tudi aura. Prav mogoče je, da z elektronsko napravo za elektromagnetna sevanja na oddaljenosti 25 metrov od žic 400 - kilovoltnega daljnovoda ne izmerimo več visokih jakosti sevanj, vendar to ne pomeni nič, saj ta naprava ne more meriti nobenih energij, ki so v človeški auri.

Pri merjenju škodljivega učinkovanja daljnovoda na ljudi moramo zato ugotavljati kakovost biopolja okolice, natančneje motnje, ki jih elektromagnetno sevanje daljnovoda povzroča v bioenergijskem polju okolice. Motnje v biopolju pa sčasoma poslabšujejo kakovost aure. Med kakovostjo aure in našim zdravjem pa je neposredna povezava. Te motnje se lahko merijo le z radiestezijsko metodo in segajo mnogo dlje kot elektromagnetna sevanja od žic daljnovoda, ki jih izmerimo z elektronsko napravo za merjenje takega sevanja. Doslej še nimamo nobene tehnične naprave s katero bi lahko merili te motnje neposredno, lahko pa jih merimo posredno. To ne bo mogoče toliko časa, dokler znanost ne bo natančno definirala biopolja.

Za motnje v biopolju okolice se včasih uporablja izraz »sevanje«, ki pa ni najbolj posrečen, saj imamo enako besedo še za ionizirajoč in neionizirajoče sevanje iz fizike. To ni primerljivo, še manj pa isto, zato smo skovali izraz »radiestezijsko sevanje«.

Pri radiestezijski metodi merjenja motenj v biopolju smo izhajali iz opazovanja naravnih pojavov. Tudi nekateri naravni pojavi, na primer, če teče voda pod zemljinim površjem povzročajo motnje v

biopolju. Tej motnji rečemo »sevanje vodnega toka« in je odvisno od hitrosti pretoka vode skozi zemljo. Pri najvišji vrednosti sevanja vodnega toka smo določili na lestvici 100 odstotkov. V naravi v glavnem ni višjih jakosti sevanj od 100 odstotkov, če v bližini ni kakšnih »instalacij«, ki jih je postavil človek. Obstajajo tudi zemljišča, kjer ni nobenih motenj v biopolju. Tam smo določili na lestvici 0 odstotkov.

S primerjavo dolgoletnih izkušenj strokovnjakov, ki se ukvarjajo s tovrstnimi meritvami, smo ugotovili povprečne vrednosti škodljivosti. Če na primer na ležišču izmerimo vrednost od 60 do 100 odstotkov škodljivega radiestezijskega sevanja, potem bodo nastale prve zdravstvene težave po sedmih do desetih letih. Če je na ležišču od 30 do 60 odstotkov sevanja, bodo nastale zdravstvene težave veliko pozneje, pri nekaterih ljudeh lahko sploh ne. Pri jakosti sevanj od 0 do 30 odstotkov pa so motnje v biopolju tako majhne, da ne škodujejo zdravju ljudi. Kljub temu velja, da je najbolje imeti ležišče tam, kjer ni škodljivega radiestezijskega sevanja.

Poleg že omenjenih vodnih tokov in elektromagnetnega sevanja povzročajo motnje v biopolju še druge geološke posebnosti zemljišča, kot so radioaktivne rudnine, zaprte votline, potresi idr. **Neugodno pa je to, da se škodljivi učinki vseh motenj med seboj seštevajo.** Če imamo na primer na ležišču 50 odstotkov sevanja vodnega toka, ni tako nevarno, vendar, če je daleč stran speljan daljnovod, ki ima na tem kraju jakost radiestezijskega sevanja le 30 odstotkov, dobimo skupni seštevek 80 odstotkov, to pa je že taka motnja v biopolju, zaradi katere nastanejo zdravstvene težave povprečno po sedmih do desetih letih. V tem primeru bi daljnovod bistveno poslabšal kakovost življenja.

Če upoštevamo seštevanje motenj v biopolju, potem 400 - kilovoltni daljnovod škoduje zdravstvenemu stanju ljudi približno do razdalje 1 kilometra. Na razdalji 800 m od žic pa tak daljnovod škoduje zdravstvenemu stanju že sam po sebi, brez seštevanja dodatnih motenj, ki lahko nastanejo na ležišču. Na razdalji 500 metrov od žic je 400 - kilovoltni daljnovod že tako škodljiv, da poslabša zdravstveno stanje pri večini stanovalcev. Za krajše razdalje pa nimamo dolgoletnih izkušenj, ker smo spremljali le učinkovanje radiestezijskega sevanja do jakosti 100 odstotkov. Na razdalji 25 metrov od žic, tako imenovani varovalni pas iz internega pravilnika ELES-a, pa so motnje v biopolju od 4 do 20-krat višje od najmočnejših motenj, ki jih je ustvarila narava. Naša zakonodaja pa dovoljuje razdaljo petih metrov od žic, zanimivo bi bilo vedeti, kako je bila določena.

KAKO LAHKO PREVERJAMO IZPOSTAVLJENOSTI TELESA MOTNJIAM V BIOPOLJU ZARADI ELEKTROMAGNETNEGA SEVANJA

Najpreprosteje preverjamo take motnje po počutju. Ko elektromagnetno sevanje poruši energijski sistem telesa, se njegova odpornost zmanjša. Najprej se to pozna v čustvenem stanju, ljudje postanejo živčni in razdražljivi, čutijo zbadanje in bolečine pri srcu, šele za tem se pojavijo prve zdravstvene težave, ki niso nujno že bolezni in tako se stvari stopnjujejo.

Izpostavljenost telesa škodljivim radiestezijskim sevanjem pa je mogoče izmeriti posredno z elektronsko napravo za merjenje prehodnosti energije v akupunkturnih točkah, in sicer na »točki za geopatije«. To je akupunkturna točka na meridijanu trebušne slinavke, LP-4A, ki je na notranjem delu stopala leve noge, tri prste od gležnja proti prstom stopala. Tu najdemo izrastek kosti, ki je v tem predelu najizrazitejši. Točka je približno 2 milimetra pod izrastkom v smeri proti podplatu stopala.

Na točki LP-4A lahko izmerimo odmike od normalne vrednosti šele takrat, ko so motnje v biopolju že porušile bioenergijski sistem, takrat naprava zazna odmike. Seveda obstaja še več tehničnih metod, s katerimi ugotavljamo motnje v biopolju, vendar je merjenje izpostavljenosti pred radiestezijskim sevanjem v akupunkturni točki LP-4A, v Sloveniji, enako kot akupunktura, za zdaj edina uradno priznana metoda. Opisana metoda se sicer imenuje po raziskovalcu Dr. Voll-u in se uporablja pri preverjanju pozitivnih učinkov zdravnih metod. Pri takem preverjanju je treba opraviti meritve takoj in dva meseca po energijskem zdravljenju. Notranje energijsko stanje ima

določeno vztrajnost, na novo se uravnoteži šele dva meseca po posegu.

Naša aura ima intelekt in prepozna tako koristne, kot škodljive energijske vplive iz okolice. Koristnim vplivom zdravljenja se takoj odpre in sprejme energijo, kaotičnim energijam iz okolice pa se upira in ne dovoli, da bi ti vplivi porušili energijski sistem. Ravno zato bi morali čakati na izide precej časa, če bi hoteli po tej metodi preverjati škodljive učinke daljnovoda. Če bi merili škodljivost ležišča, na katerem je 100 odstotkov radiestazijskega sevanja, bi taka naprava pokazala odmike od normale šele po dveh letih. Prve zdravstvene težave pa bi se pokazale šele po približno osmih letih. Mogoče pa je, da bi nastale veliko prej, na primer po štirih letih, ali pa veliko pozneje, šele po več desetletjih.

Takšni veliki odmiki nastajajo zaradi kakovosti aure - bioenergijskega polja okrog telesa. Šibko auro imajo bolni ali močno poškodovani ljudje, in tisti ki so pretirano črnogledi, ki nimajo zaupanja vase, niti do drugih ljudi, ki so čustveno preobčutljivi, odvisni od alkohola ali mamil, so nenehno v sporih s člani družine ali s sodelavci v službi, tisti, ki so preobremenjeni, skratka vsi, ki so v stresu, pa tisti, ki so oslabei zaradi starosti in ljudje, ki imajo pirojene motnje. Kdo bi znal naštetih vse vzroke, ki mučijo današnjega človeka in lahko slabijo njegovo auro. Pri ljudeh s šibko auro bi naprava za merjenje prehodnosti energije pokazala odmike od normalne vrednosti veliko prej kot pri ljudeh z zdravo auro, saj niti dva človeka nista enaka, zato se energijski sistemi zelo različno odzivajo. Vsi energijski sistemi pa se nagibajo k samozdravljenju in se samodejno obnavljajo, zato pomaga, če se ukvarjamo s športom, gremo na dopust, se zdravo hranimo in smo zadovoljni s seboj. Tako se ljudem, ki živijo blizu takega daljnovoda, energijski sistem nenehno ruši in ponovno vspostavlja, vendar ni prav, da bi računali na tako možnost. Ko enkrat živimo ob daljnovodu, njegovo sevanje prežij in čaka, da nas najde takrat, ko smo šibki, ko vendarle lahko ogrozi naše zdravje.

Mogoče pa je prav zaradi tega toliko različnih mnenj o škodljivosti elektromagnetnega sevanja, ker ne znamo izpeljati pravih testov. Če bi na primer izbrali dvajset prostovoljcev in jih opazovali kako se počutijo pod daljnovodom, ter to primerjali z drugo skupino, ki ni bila pod daljnovodom, je prav mogoče, da bi ugotovili, da sevanje daljnovoda ni škodljivo, če pred izpeljavo poskusa pri prostovoljcih ne bi ugotavljali kakovosti aure. Navadno pa nihče pri takih poskusih tega ne upošteva.

Ljudje navadno ne stanujejo prav pod žicami daljnovoda, temveč imajo svoja bivališča na določeni oddaljenosti, **zato začno nastajati zdravstvene težave šele po več letih in marsikdo ne opazi takoj vzročne povezave med zdravjem in sevanjem daljnovoda.**

KAKO SE LAHKO USPEŠNO ZAVARUJEMO PRED SEVANJEM 400 KILOVOLTNEGA DALJNOVODA

Pred škodljivim sevanjem daljnovodov se lahko popolnoma uspešno zavarujemo, bodisi fizično ali z generatorji biopolja, ne glede na to, kakšno auro imamo.

Najbolje je, če nam uspe prepričati ELES, da spravi žice daljnovoda v kabel in potem ta kabel zakoplje v zemljo. V takem primeru se škodljivi učinki sevanja popolnoma odpravijo in to pri ELES-u zelo dobro vedo, vendar taka rešitev podraži graditev. Tako zakopani daljnovod potem povzroča motnje v biopolju okolice le nekaj deset metrov naokoli, kar je zanemarljivo malo v primerjavi z motnjami do razdalje enega kilometra, pri izpeljavi na stebrih. Pomagalo bi že, če bi zakopali daljnovod v zemljo vsaj na najbolj izpostavljenih mestih. Sevanja daljnovoda postane neškodljivo tudi, če je speljan za hribom, če je med daljnovodom in naseljem geografska ovira iz skal in zemlje, saj to pretrga vizualni stik z žicami.

Škodljivo sevanje takega daljnovoda je mogoče popolnoma nevtralizirati, če postavimo ali že imamo zgrajen stanovanjski objekt na geomantični točki, ki pa mora biti vsaj tako velika kot hiša. Geomantične točke so naravna energijska polja z visokim bioenergijskim potencialom in so krožne oblike. Ugotovili smo, da lahko nevtralizirajo vse motnje v biopolju, ki jih doslej poznamo, ravno tako tudi motnje zaradi sevanj najmočnejših daljnovodov. V naravi jih najdemo povsod, vendar niso

tako na gosto posejane in je le malo verjetno, da smo zgradili hišo prav na taki točki.

Lahko pa geomantično točko razširimo recimo na premer nekaj kilometrov in tako ustvarimo območje, na katerem se nevtralizirajo motnje v biopolju zaradi sevanja daljnovoda. Geomantično točko lahko razširimo tako, da v njeno središče postavimo generator biopolja.

Škodljive učinke sevanja daljnovoda lahko nevtraliziramo tudi z generatorjem biopolja, ki ga postavimo v hišo, prav tako to storimo z majhnim generatorjem biopolja, ki ga nosimo pri sebi, okrog vratu, ali prišitega na oblačilo.

Škodljive učinke elektromagnetnega sevanja lahko nevtraliziramo še z energijskimi zapisi v strukturi materialov, če postavimo generator biopolja na gradbišče stanovanjskega objekta, preden začnemo z gradnjo. Med graditvijo pa se energijske informacije generatorja zapišejo v strukturo betona in vseh gradbenih materialov, ki prehajajo iz tekočega agregatnega stanja v trdno. Ko je nato takšna stavba zgrajena, energija, ki seva iz njenih sten, tal in stropov nevtralizira tudi sevanja najmočnejših daljnovodov.

MOTNJE V BIOPOLJU LAHKO POVEŽEMO S TEORIJO STRUN

Biopolje je območje živih stvari, je bistvo ali vsebina vsake stvaritve. Sestavljajo ga kodično jedro ter informacijsko in stvariteljsko polje. Nastaja v prehodu med dimenzijami, skupaj z oblikovanjem vsake stvaritve. Najmanjši element biopolja je resnica in nosi v sebi vse zakonitosti, ki pripadajo biopolju. Biopolje je informacija o resnici, ki jo stvaritev vsebuje.

Vsak naravni pojav ali proces je mogoče popisati z matematičnim izrazom, če poznamo njegovo bistvo. Matematični izraz pa je mogoče ponazoriti z grafom. Če izdelamo predmet enake oblike, kot jo ima graf matematičnega izraza ali naravnega procesa, dobimo generator biopolja.

Obstaja torej povezava med geometrijo in biopoljem. **Generator biopolja je predmet s posebno geometrijo.** Zvezo med geometrijo in fiziko je prvi raziskoval Albert Einstein, ko je s splošno relativnostjo povezal fiziko gravitacije in geometrijo prostor - časa. Teorija strun še razširi povezavo med fiziko in geometrijo, saj lastnosti nihajočih strun - njihove mase in naboje sil, ki jih nosijo - v veliki meri določajo značilnosti zvite komponente prostora.

Teorija strun je novejša fizikalna teorija, ki domneva, da temeljne sestavine narave niso točkasti delci brez dimenzij, temveč majcene enodimenzionalne niti, imenovane strune. Teorija pozna strune v obliki zank in odprte strune, ki imajo dva prosta konca. Strune so informacije, ki narekujejo nastajanje materije. Pri določeni vibraciji strune nastane elektron, pri drugi pa kvark. Vibracije strun so odvisne od njihove oblike, ki je pogojena z obliko prostorske dimenzije v kateri je struna. Mimogrede, teorije strun poznajo deset prostorskih dimenzij in eno časovno. Naša čutila na primer zaznavajo prostor v treh dimenzijah in v eni časovni.

Kot lahko vidimo, sta si definicija biopolja, ki je v bistvu informacija in fizikalna teorija strun, po kateri tudi struna pomeni informacijo, zelo podobni. Pri teoriji biopolja in teoriji strun zasledimo več dimenzij. Tako smo prišli do temelja, na katerem bi lahko začeli raziskave biopolj.

Fizika Brandenberger in Vafa sta naslikala naslednjo kozmološko sliko. Na začetku so vse prostorske dimenzije teorije strun tesno zvite v kroglo najmanjše mogoče velikosti (10-33 cm). Strune se ovijajo okoli vseh dimenzij. Podobno kot elastičen obroček, ki ga ovijemo okoli kolesarske zračnice, takšne ovite strune zadržujejo dimenzije okoli katerih so ovite, in jim preprečujejo širitev. Če prideta v stik struna in njen antistrunski partner se anihilirata in ustvarita odvito struno. Po verjetnostnem računu nastajajo najpogosteje do takšne anihilacije v prvih treh dimenzijah, to pa nenehno zmanjšuje zadržnitev, zaradi česar se prve tri dimenzije odvijajo. Druge dimenzije pa naj bi bile še vedno zavite. Zdaj si lahko predstavljamo, kako se zaradi anihilacij tri prostorske dimenzije razširijo do velikosti zdajšnjega univerzuma, ki pa ima vendarle končno velikost; to pomeni, da se v treh dimenzijah še niso anihilirale vse strune. Iz tega izhaja, da univerzum še vedno ovijajo velikanske strune. Tega si ni težko predstavljati, če pomislimo, da so strune le informacije. Filozofi bi kaj kmalu lahko našli resnice, ki veljajo za celoten univerzum.

Med fiziki vnema ostre razprave na primer redukcionistična filozofija, ki jo zagovarja Nobelov nagradjenec Steven Weinberg. Po tej filozofiji so občutki sreče, žalosti, ali dolgčasa le reakcije med osnovnimi delci, oziroma so odvisni od nihajočih strun. To pomeni, da z našimi čustvi in mislimi lahko vplivamo na informacije za nastajanje materije. To, da obstaja povezava med čustvi in zdravstvenim stanjem, pa je že znana ugotovitev, ki jo poznajo vsi, ki se ukvarjajo z vsakršnim zdravljenjem.

Vse motnje v biopolju, ne glede na to, kaj jih povzroča lahko definiramo kot popačene informacije, kot motnje v informacijah. Fizikalno bi take motnje lahko definirali kot spremembo oscilacij strun. Elektromagnetno polje 400-kilovoltnega daljnovoda torej popači informacije, ki oblikujejo zdravo tkivo v telesu, do oddaljenosti 1 kilometra.

KAKO NEVTRALIZIRAMO MOTNJE V BIOPOLJU

Motnje v biopolju nevtraliziramo z generatorji biopolja. Naši generatorji so izdelani tako, da vsebujejo geometrijo, ki jo opisujejo matematične enačbe ene od teorij strun, pri katerih nastajajo torusi kot ena od možnih oblik, ki jih imajo strune. Vitalni deli generatorjev so simboli, krivulje različnih oblik, ki so nosilci informacij in pomenijo ekvivalent odprtim strunam iz fizike, prav tako informacijam.

Za učinkovito delovanje izdelka mora posebna geometrija vsebovati informacije, ki po svojem potencialu močno presegajo potencial motenj na območju. Naprava ima energijsko polje, ki je večje od stanovanjske hiše. V območju tega polja prevladujejo informacije naprave, uglašene z vitalnimi informacijami življenja, ki onemogočajo kakršnokoli popačenje osnovnih in zdravih informacij zemljišča.

Elektromagnetno sevanje daljnovoda je škodljivo zato, ker popači vitalne informacije v prostoru. Generator biopolja pa učinkuje tako, da prepreči to popačenje. Izdelek nevtralizira škodljive učinke elektromagnetnega sevanja.

Ko postavimo generator biopolja v prostor se tisti del elektromagnetnega sevanja, ki ga lahko izmerimo z elektronsko napravo prav nič ne zmanjša, postane le neškodljiv za ljudi. To si lahko predstavljamo tudi tako, da telefoniramo z mobilnim telefonom. Če bi izumili napravo, ki bi izničila elektromagnetna sevanja, potem ne bi bilo nobenega signala, saj je signal elektromagnetno sevanje, in tako telefona ne bi mogli uporabiti. Generator biopolja ne uniči elektromagnetnega sevanja, vendar preprečuje vsakršno škodo, ki jo sevanje povzroča, sevanje nevtralizira. Tako te naprave omogočajo napredek tehnologije, ne da bi škodovale zdravju.

Generatorje biopolja smo zgradili po ugotovitvah, do katerih smo prišli s proučevanjem geomantičnih točk. Kot smo že povedali, imajo geomantične točke krožno obliko, v njej pa prevladujejo zelo stabilne informacije, ki jih ne morejo porušiti niti najmočnejše motnje. Informacije iz geomantičnih točk se dajo spremeniti v simbole, krivulje različnih oblik. Take simbole pa smo nato vgradili v generatorje biopolja. Geomantičnih točk ni mogoče videti s fizičnim očesom, lahko pa jih zaznamo s svojimi nadčutili in niso nič drugega kot informacije, ki se po svoji čistosti in potencialu močno razlikujejo od drugih informacij v okolici. Imajo obliko stebra, ki prihaja iz Zemlje in se dviga visoko v nebo, nihče še ni ugotovil kako visoko. Močno se mi vsiljuje misel, da so geomantične točke strune iz fizike, ki prebadajo Zemljo in ovijajo vesolje. Stare kulture, na primer egipčanska in minojska civilizacija, so gotovo poznale še več skrivnosti geomantičnih točk, saj so bile vsepovsod vgrajene v njihovo življenje, in to lahko opazimo še danes.

SKLEPNE MISLI

Kot smo videli, pri analizi škodljivega učinkovanja daljnovodov na ljudi ne gre za natančno definirane stvari, tako kot smo jih sicer vajeni v tehniki. Človek pač ni natančno uokvirjena stvar, vendar mu elektromagnetna sevanja kljub temu škodujejo, še najbolj pa škodujejo tistim, ki niso najbolj zdravi. Pri razlaganju ljudem o tem, kako naj bi bili daljnovodi neškodljivi je zato še veliko prostora za sprenevedanje.